

עם הפילוג בתנועת החרות, צפויה פנייה מיידית מטעם הגוש החופשי אל מוסדות גח"ל, שיכירו בו כסיעה חדשה בנח"ל. נאמני בגין יזכירו לשותפים הליברלים בנוש, כי ההסכם על הקמתו נעשה בין שתי סיעות, ואין להכניס שינויים בהרכבו ללא הסכמת שני מרכיבי גח"ל כאחד. אנשי בגין יתנגדו, כמובן, לצירוף סיעת תמיר-שוסטאק-טיאר לגח"ל.

תוצאה נוספת של פילוג חרות: הגברת המתיחות הי פנימית במפלגה הליברלית, בין מצדדי המשך השותפות עם בגין כדי לשתף את תמיר-שוסטאק-טיאר, לבין הדוגלים בהפרדות מוחלטת מבגין. בין חסידיו בגין בליברלים בולט מנהיגם, ח"כ יוסף ספיר, ובין מתנגדיו בולט ח"כ שניאור זלמן אברמוב. אל מחנה אבר מוב יצטרפו גם אחרים, הן מטעמי תמיכה בעמדתו והן מטעמי התנגדות ישנה למעמדו של ספיר במפלגה. בין אלה מצויים ח"כים כמו יוסף סרליה, יוסף תמיר ושלמה הכר צירוף.

המתרחקות שתגבר במפני גח הליברלית, תעורר הדבר גם בקרב שותפיהם לשעבר, הליברלים ראלים העצמי איים. יישמעו ב" קרבם קולות הדוג" לים באיחוד מחודש בין שתי המפלגות הליברליות, בתנאי שגלה המצויים כיום בנח"ל יעזבו אותו.

בינתיים ישי תנה מאזן הכו חות בנח"ל לי מוכת הליברלי לים ולרעת אני שי בגין. הליברלי לים הפכו לסיעה הגדולה ביותר, עם 12 ח"כים בשורה תיה, לעומת אנשי בגין, שימנו רק 11, לאחר שינשרו מהם שלושת הח"כים של הגוש החופשי.

שינוי אישי ותהווה בהרכב ועדת הכספים של הכנסת. אני שי בגין יתבעו את החלפת ח"כ תמיר בח"כ אחר מסיעתם. מכיוון שחברי הוועי דות הם שליחי ה סיעות, והמקומות ב ועדות שמורים להם לפי חלוקה מראש, יוחלף תמיר באחר.

שני יומני משק וכספים, "שער" ו"יוסביים", עתידים להתאחד. יוזמת האיחוד היא מפא"י, שכבר עתה יש לה השפעה עליהם.

כצעד לקירוב האיחוד יוכנס למערכת שער יוסף שריד, לשעבר דובר מפא"י ויועצו של לוי אשכול. הסיבה: מפא"י החליטה לחזק את שני היומנים הקטי נים על ידי איחודם, במטרה להפכם ליומן גדול ורבי-תפוצה בחוגי אנשי העטי קים. הבנקים והמסחר.

אחת התוצאות העקיפות של משפט מלחי תהיה, כפי הנראה, תיקון בחוק בתי-המשפט. יוזם אותו שר המשפטים, וכונתו להעביר ליד נשיא בתי-המשפט העליון את אותן הסמכויות הנוהליות הקשורות בעניינים של שופטים ובתי-משפט, והתונים כיום בידי המשרד הממשלתי.

במדינה

העם

מחירה של הרפתקה

המחשבה המבהילה הראשונה היתה: איני טרא הישראלי! ובמידה מסוימת היה מקום להשחאה. כי גם בכירות וגם בתל-אביב השתמשו בעלי המניות של הבנקים בכספי התיקונות למימון עסקות שלהם.

ההקבלה הישראלית ליוסף ביידאס הלבנוני הם יוסף ("אפי") אפשטיין ורענן אמיר. אפשטיין (39) הוא איש-פיתוח, ייסד בין השאר את ההברה הקבלנית איבוקור. שרכ- שה אלפי דונמים ובנתה עליהם שיכונים. ה

תור מוציא-הפקדונות ב"בנק פויכטוונגר" הסוף היה פתאומי -

שוטר שומר על "בנק אלרן" בתל-אביב כמו ההתחלה המסחרת -

פנינה: סביון. מסביון נפתחה לו הדרך ל- פנינים עולמיים. היא נחשב לנער-הזהר של העתודה הכלכלית הצעירה של ישראל. אמיר (32) למד כלכלה בארצות-הברית, הצטרף לפני מספר שנים כמנהל חברת הי השקעות של בנק לפיתוח התעשייה בישראל. הוא הצליח בתפקידו בעיקר מפני שידע לשכנע את הממשלה לקנות את חלקה של החברה להשקעות של בנק זה, במיפעלי תיעוש. כך העביר את הפסדי המיפעלים הי כושלים מן הבנק שהעסיקו - אל הממשלה. מות השמרנות. לפני כשלושת רבעי שנה מונה רענן אמיר כמנהל הכללי היחיד של בנק פויכטוונגר. בעיקבות מינוי זה הת פטר מתפקידו, כמנהל כללי, משותף הינץ לבשינסקי, שטען כי דרכי-הפעולה של אמיר והדינמיות הרבה שלו, אינם מתאימים לדר- כי המחשבה והנהלים שהתגבשו במסורת הבנקאית החתיקה והשמרנית של פויכטוונגר. עוד לפני מינויו של אמיר פוטר מתפקי- דו המנהל הכללי הקודם, אהרון מחפי, שי קיבל פיצוי כספי עצום עם פרישתו. בהג- הלת הבנק שלטו אמיר כאיש-הביצוע, ואפי- טטיין כנציג בעלי המניות העיקריים. ברצו שהשתלטו השניים, מתה התקופה השמרנית של הבנק הוותיק, שנוסד לפני 111 (המשך בעמוד 15)

ימיה

האחרונים של חרות

תנועת החרות מפולגת. מחנה תלמידיו של מחולל בית"ר, זאב זיבוטינסקי, מפוצל.

מאתיים המים השחורים ביותר בתולדו- תיה של חרות, שהתלו בהעדרתה השמינית (העולם הזה 1505), נגמרו בקרע.

שום יריב פוליטי לא חולל אותה, ואף לא אחד מאויביה של תנועת החרות יצר אותה.

התפלגות חרות, שהמונת השער של גליון זה מסמלת אותה בכל חריפותה, היא כל כולה מעשה ידיהם של אנשי חרות עצמם. הם לחמו השבוע זה בזה במישנה מרץ, ב" קרבי-הכרעה שהיה שיאה של מלחמה הנמי שכת זה שבועה חודשים.

★★★

בדר הרתיח את יריביו

כי כל התנחה בצורה חרותית טיפוסית: בקנאות קיצונית, המלחה כל הזמן ב- נסיון לשמור על כללי ההדר הזיבוטינסקאי. לא היה כמעט עסקן אחד בתנועה שלא נטל חלק במלחמה, או שלא השתתף בקרב זה או אחר שלה.

ביום השישי, למשל, היה זה ח"כ יוחנן באדר שנתן את הטון, במאמר גדול ביומן היום. הספיק כבר המשפט הראשון כדי להר- תיח את יריביו: "הגרמנים הללו, מלפני אל- פיים שנה - כמו יורשיהם הנאצים - האמינו שעשיית הרס היא עשיית שלום."

"הוא קורא לנו נאצים!" זעקו אנשי תמיר- שוסטאק-טיאר. ואילו חבר אחד שלהם, יגאל כהן, שהוא גם חבר מרכז תנועת החרות, תבע את כינוס המרכז כדי לדון ב"השמצה הפרועה" שהשמין באדר.

באדר מצידו דחה האשמה זו בהחלטיות, והודיע ש"כמציאי הדיבה הזאת יצטרכו לתת את דינם בבית-הדין התנועתי".

אך מי באמת השמיץ את מי? זאת כבר

היה קשה לקבוע בשלב זה. יותר ויותר חברים בחרו נאלצו להודות בגלוי, כי ל- מעשה כולם משמיצים את כולם, והתנועה דוהרת ללא מעצורים לקראת קרע סופי.

★★★

להפסיק חברותם...

כי אם אחד בלבד העסיק מאמרו של יו"ר המרכז באדר את תנועת החרות, עד ש- פינה את מקומו לעניינים אחרים.

ביום השני השבוע יצאו שליחים בהולים מטעם המרכז אל מערכות העיתונים, כשבידם הזמנה מתוקתקת במכונת-כתיבה ומתואגת ביד, כדי לזמן עתונאים ל"מסיבת עיתונאים דחופה" בבית סוקולוב בתל-אביב. לעתוני- אים הוגש כיבוד, ועל שולחנם הונח מיסמך רשמי, החתום שוב עליידי באדר. נציג אחר של ההנהלה, ח"כ אריה בן-אליעזר, נתן הס- ברים למיסמך וענה על שאלות.

אולם מסיבת העתונאים הדחופה, שזומנה לשעה 6 באותו היום, לא הספיקה להסתיים מבלי שאירוע חדש כבר השיג את העתונאים, עוד בטרם סיימו את התה שהוגש להם. הודיע אחד ממשתתפי המסיבה, כי "כל הנוכחים נזוּמנים בזאת לאותו המקום, ל- אותו האולם, מחר, יום שלישי, בשעה 11.30 לפני הצהריים", ושוב, ל"מסיבת עתונאים דחופה". הפעם של הצד השני בהשתתפות החיכים שמואל תמיר, אליעזר שוסטאק וכל השאר.

קצב המאורעות כבר כמעט והשכיח את תוכן המיסמך שזומנן לפני העתונאים, אם כי היתה לו חשיבות עליונה. קבע המיסמך: מרכז התנועה ידון בישיבתו הקרובה ב- הצעת החלטה מיוחדת, בהתאם לסעיף 15 (ג) מחוקת התנועה, להעמיד לדן בפני בית- הדין העליון של התנועה את חברי התנועה עורכי-דין שמואל תמיר ועורכי-דין שמואל מינצר, על מעשי בזיון ופגיעה זדוניים